

НА РОКОВИНИ ЗДАЧІ ДОНЕЦЬКОГО АЕРОПОРТУ

Здали.
Черговий раз здали.
«Не витримав бетон» казали.
А я згадав, як через Моторолу...
Лиш кілька магазинів...
Пропускали.
Іще згадав, як москалі
Своїх
Накошених
Кадирівців
Збирали.
Я пригадав, як в рації звучала лайка:
— Знов неслухняні «правосеки»...
Чому не слухаємо Майка?
Він же дозволив.
Не стрілять!
Наказую мовчати!
— Нехай ідуть!!! Своїх збирати:
Прекрасні будуть нам мішені...
Як не стріляти?
А за брата?
Набої є ще у кишені.
Прекрасні будуть нам мішені.
— Що це за голос? Хто торочить? Ану виконуйте накази!!!
Бо ми вас звідси проженемо.
Ви не потрібні нам ні разу.
І ті черговий раз мовчали,
Похнюпили свої зуби...

Дивились мовчки, як русня
Своїх
Накошених
Збирала.
— Як же взяли аеропорт?
Як ви здали старенький термінал, що так тримали?
— Нас вивели...
Знайомі з Правого потім мені казали.
І тут я пригадав:
Та сама лайка,
І неслухняні «правосеки»,
Які тоді іще...
Я чув і сам.
Іще тоді
Не слухалися Майка.
«А ну виконуйте накази!!!
Бо проженемо вас, зарази.
Ви не потрібні нам
Ні разу.
А ну виконуйте накази».
Я пригадав, спускався я з чергового важкого бою.
Ішов веселий:
Я ж живий зостався!!!
Аж он вже наші.
Відпочину.
Від наших постріл.
З кулемета.
Одиночний.
У мене пролетів над головою.
Присів.
Що сталося?
Це ж наші!!!

Оно, сидять знайомі лица.
Чи повилазило їм там сьогодні?
Невже так можна помилиться?
— Агов!!!
Шановні!!!
Не впізнали?
Це я!
Вертаюся з важкого бою,
А ви отак...
Як ворогів.
Добре, що там,
Над головою.
— Впізнали.
— Що ж тоді було?
— Нам наказали налякати. І трішечки понад тобою...
Щоб ти не ліз черговий раз до бою.
Ну, над твоєю головою
Нам наказали постріляти...
— Що, серйозно?
— Ти ж сам бачив.
— Хто?
— Твій командир.
Що ще казати?
Мій командир,
Той, що наказував черговий раз мовчати,
Віддав наказ: над головою
Мене
Із бою
Полякати.
— І що ти думаєш? Злякаюсь?
— Та щось не схоже...
— То, може, в голову стрілай?!!

Це, може, цього разу допоможе.
Чого мовчиш?
Стрілай.
Я тут,
Стою перед тобою.
Стрілай у мене.
Це спрацює:
Тоді у бій я вже не зможу.
Та тільки що тобі робити,
Як зверху прилетить граната,
А я вже тут лежу?
Тож я не буду заважати,
Її на голову
Тобі кидати.
А якщо я не піду другий раз,
То прилетить,
Побачиш, друже...
Вже третій день мене прогнать
Виходить в них не дуже...
А як та точка замовчить?
Одразу ж заповзуть туди московські рила —
Цього бажаєш?
— Ні.
— То що? Будеш стріляти?
— Підходь. Наллю тобі чайку.
Іще щось маю я тебе спитати.
— Ну наливай.
— Куди ідеш?
— Та ось... Закінчились набої.
Півмагазину залишив,
щоб повернутись з бою.
Та й треба трішечки перепочить.
— А ті, оно, не замовкають...

Сміюся:
— Хай собі стріляють.
Мене вже там нема.
— А де береш патрони?
— Краду.
— У кого?
— У Першого. Там, за бетоном...
— Ого. А що крадеш?
— Та що устигну взяти.
— Бери у нас!!! Тут ближче. І я дам ПП.
— Ого. Давай. Тут дійсно поруч. Оце я буду воювати.
— А що там?
— Та, повзе русня.
— Постійно лізуть?
— Так. А я їм, бачиш, лізти заважаю...
Не можуть вибити.
Чуєш? Лютують...
Беру набої, заряджаю.
— А скільки в тебе магазинів?
— Вісім.
— А де узяв?
— Бачиш оцей? З чорним квадратом?
— Бачу.
— Оцей — в русні...
Тому три дні.
Украв.
— Ого. А де?
— Та майже там, де і воюю зараз,
Тільки у іншому куті.
А що, може, підеш зі мною?
Там знадобився б кулемет.
Хай ще русні твій трохи поспіва.

У голову
Чи хоч над головою...
— А що там за позиція?
— Побачиш.
— Щось очкую.
— Ну, я вже третій день, чи що, туди ходжу...
І бачиш, сам — іще живий і, наче, неушкоджений...
Брудний, правда, як ти:
Воюю.
— Ну, ходім. —
Допив чайок. —
Пішли.
Цікаво вийшло того разу:
Я стріляв ПП,
Товариш з кулемета насипав...
Знов здивувалася русня.
Напевно, що раділи —
Замочили. Мовчить...
Оце насипали...
Вважали:
Не стріляє...
А тут ще й кулемет
Так жваво чергами по них...
За всіх:
За дочок,
За синів.
За дім.
— Тікаємо.
— Чого б оце? Ми тільки почали.
Іще в мене чотири магазина...
— Кажу, тікаємо. Ти що, дурний? Оце позиція у тебе...
Тут же все відкрито!

— Ну, я ж живий...
— Та я й дивуюся. Чому ти ще не вбитий?
Тікаємо, кажу!!!
— То сам іди.
— Та я ж все відстріляв!!! Хоч проведи...
— Ну, добре, проведу. Ідем.
І ми пішли назад.
І після цього бою
Ніхто із них вже не стріляв
Понад мою головою.
Напевно, кулеметник розказав.
І ще не раз я з ними пив чайок,
Набої брав у них.
ПП.
Не раз іще ходив нагору,
І ще не день позицію тримав.
А як їх звуть, я так і не спитав.
Тримав позицію я без наказу.
Нікому не потрібний там ні разу.
Крім тих, у Старому, кого я прикривав,
І тих, хто так мене не цінував...
— А я тебе ледь не убив...
— Ще ти?
— І я.
— Коли?
— Ну, кілька місяців тому,
Коли ми всі аеропорт тримали.
— Ти ж на Старому був.
— Так, так. Я там командував своїми.
Як ось тобою зараз. Пам'ятаю.
— А ти чого?
— Що, хтось іще?

— Та так... Всіляке там було.
— Ого. Потім колись розкажеш.
— Та, може, розкажу. Так ти чого?
— Подумали, що ти русня.
Чутки ходили: там якраз вони
Де ти поліз...
— Так, там вони були,
Та потім я позицію зайняв.
— А нам про це ніхто і не сказав.
— Та знаю я, чому... Чи ти не бачив?
Я ж по русні валив, а ті вже по мені...
— Та, хто їх розбере.
Вони весь час один у одного стріляють.
— І що ти думаєш? Що ти б мене дістав?
— Та я таку команду проти тебе:
Три автомати, кулемет зібрав.
— Промазав би.
— Та ні: ти так відкрито ліз...
Кажу, узяв би.
— А я кажу, промазав би.
— Та взяв би.
— Чого ж русня узяти не могла?
— Та хто їх розбере?
— Чого ж не взяв?
— Та я на тебе дозволу спитав...
— І що?
— Таки сказали, що це ти.
— Не знав.
— Та звідки ти міг знать?
— І ти весь час мовчав?
— Та да, мовчав...

Чомусь хотілося мовчати,
Та щось нагоди не було тобі казати.
— Ну, дякую, що розказав...
І ще що не убив, подяка.
— Іди ти...
— Та я вже пішов.
— Собака.
Іще розмову пригадав,
Як Кіборга одного я питаю:
— Чому здали аеропорт?
— Старий здали, коли прогнали «правосеків».
Та той Старий ніхто й не прикривав.
Хіба арта. А так кожний за себе воював...
Іще я пригадав, як я позицію здавав.
Сказали завтра від'їжджати,
То я почав переживати,
Щоб хтось мою позицію тримав.
І добре так Старий перекривав,
Як я, чи, може, й краще...
Привів одного.
— Ось, — кажу, — позиція крута.
Дивись, як добре видно тут русню.
— Так видно ж і тебе.
— У них позиція не та.
Ось бачиш? За колоною ми тут. Вона товста.
А в них, оно, відкрите поле.
Кажу ж — позиція у них не та.
— І скільки ти отут?
— Та вже й не знаю. Четвертий день, чи що...
А може й п'ятий.
— І що?
— Та, бач, живий та, наче, неушкоджений.

Ти, головне, із-за колони не вилазь, як я зараз зроблю.

— Ого. Оце ти дурачок.

— Я знаю. Не тільки ти казав...

Я це «під кулями таночок» називаю,

А всі мене дурним вважають.

— Я розумію їх.

— І я їх розумію.

У тебе є ГП. Тобі тут веселіше буде.

— Так, тут не дуже посумуєш.

— Я бачу, ти тут не очкуєш.

— А що, очкують всі?

— Та да...

— Тільки не я.

— Прийдеш іще сюди?

— Звісно, прийду. І ще не раз.

— Ідемо, покажу, де п'ю чайок.

— Ого, у тебе тут все є?

— Не тут.

Ми ще із ним в той день раз шість ходили.

Тоді його щось прихворіло.

Не витримав той темп у перший день.

До вечора блідий лежав.

А як його ім'я? Я так і не спитав.

Не думаю, що потім хтось мою позицію тримав.

І сектор із Старого хтось прогнав.

Так і упав Старий. Так і упав.

А я ж водив туди ще командира.

Такий важливий, у красивому мундирі...

Кажу:

— Ви нас міняєте. Оцю позицію, прошу, тримайте.

Русні це місце не здавайте —

І не долізе і до вас русня.

— Добре... Шановний, не переживайте.
Спокійно вже додому від'їжджайте.
Позиція у Вас складна.
— Але важлива!!! Розумієте? Важлива!!!
— Розумію.
Та, схоже, він тоді не зрозумів, той командир...
А жаль...
Напевне, забруднив на третій день мундир...
Та все ж позицію мою він не тримав.
Віддав і третій поверх командир.
І Старий Термінал русня таки узяв.
Не так, як ми там воювали.
Напевно, слухались наказів —
Не стріляли.
Так і узяв тоді їх всіх русня.
— А як же Новий віддали?
— Та, був наказ їх не стріляти.
Вони ідуть своїх накошених збирати.
І поки це усе гребли,
Якраз замінувати нас змогли.
І підірвали. Тоді ми і новий віддали.
Загинуло багато нас тоді.
І тут я з вами пригадав,
Як чув і я той же наказ,
Який, напевно, зраджував і нас не раз.
То є наказ:
Мовчати.
Не СТРІЛЯТИ!

11 січня 2017 р.